Írta: Törpényi Dóra
2017. január 05. csütörtök, 12:18 -

Tudunk-e továbblátni ennél?

A cigány gyermeke óvodába és iskolába járatása talán a legelső, és legfontosabb lépése a cigányok Integrálásának, vagy éppen szegregálásának.

A cigány tanulók oktatása, tanítás elég nehéz, sokrétű feladat. Itt, ezen a ponton kell megemlítenem, hogy a pedagógusok részéről, magas fokú hozzáértésre van szükség. Hiszen, hogy várjuk el a cigánygyerekektől – akik később felnőttek lesznek – hogy beilleszkedjenek, ha a pedagógusok feltűnően megkülönböztetik őket a nem cigány társaiktól.

A cigány tanulók integrálását nem kell feltűnően hangoztatni, és a kényszer terhe mellett valóra váltani. Mert az köztudott, hogy ha valakit minden áron egyenlővé akarnak tenni, de eközben folyton felhívják a figyelmét arra, hogy ő más, mint a többiek, akkor mégis hogyan várhatjuk el, hogy az a személy teljesen beilleszkedjen, és a társadalom egyenrangú, hasznos tagja legyen. De ugyan ez a helyzet a szegregációval. Miért kecsegtetik őket az egyenrangúság lehetőségével, ha végül el kívánják különíteni őket, és még jobban a társadalom peremére akarják őket taszítani.

Fontos tehát, hogy a pedagógusok részt vegyen, de talán még fontosabb, hogy helyesen tegyék mindezt. Hogy jobb-e a cigány gyermekek oktatása, mint 50 éve?

50 éve 70.000 cigány gyermek járt általános iskolába. Ez a teljes cigány lakosság 31%-a volt. Viszont, ennek csak 6%-a érte el a 8. osztályt. A mai cigány lakosság 33%-a tanköteles. Megközelítőleg 40-45%-uk éri el a 8.osztályt. Ez először szép, és jó, de ha figyelembe vesszük, hogy a cigány lakosság 1970 körül 350-400 ezer fő volt, és most pedig nagyjából 750-800 ezer fő, akkor így már nem is tűnik olyan szépnek ez az arány. Ma, 23%-uk nem fejezi be az iskolát, a maradék 12% pedig valamilyen okból kifolyólag, el sem kezdi, vagy évvesztéssel indul.
Mi lehet a lemorzsolódás oka?

Vannak olyan mély szegénységben élő falvak, elszigetelt települések, ahol sajnos a gyermekek számára nem elérhető az iskola. Vagy ha el is érhető, annyira szegények, és nélkülözők, hogy nincs anyagi támogatásuk. Nincs tankönyvük, íróeszközük, füzeteik. Ha pedig az iskola, és az anyagi lehetőségeik is megvannak, akkor pedig a társadalmi kirekesztettség miatt nem járnak iskolába.

Az igazat megvallva, nem a szegregáció, vagy az integráció problémájával kellene foglalkoznunk, hanem azzal, hogy megnyissuk a lehetőségeket a cigány fiatalok előtt. Hiszen hogy szeretnénk a cigány gyermekeket integrálni, ha a többséget nincs is hova integrálni. Vannak, akik a cigányok elkülönítése mellett állnak. Nekik is ugyan ezzel a problémával kell szembenézniük. Hogy szeretnék szegregálni a cigányokat, ha nincs elég iskola, ahová járhatnának. A 21. században, a cigányok taníttatása, és a társadalom béli hovatartozásuk jelenti a legnagyobb problémát. De miért kezeljük őket másképp? Mért kell nekik megkülönböztető figyelem?

Itt bontakozik ki az igazi probléma.
Integráció? Vagy szegregáció? Melyik a jó? Melyik lenne előnyös? Melyik szolgálja jobban a cigány, és a nem cigány gyermekek illetve a felnőttek érdekeit? A választ sajnos magam sem tudom, de egy dologban biztos vagyok. Annyit tudok, és biztosan állíthatom, hogy nem várhatjuk el a cigány gyermekektől, és a felnőttektől sem, hogy integrálódjanak, vagy szegregálódjanak, ha a többségi társadalom kötélhúzósdit játszik velük, és egyikhez sem tudják megteremteni a megfelelő, és élhető körülményeket.

Az egyik oldalon, az integráció pártiak, akik állandóan érzékeltetik, hogy a cigányok nem tartoznak a társadalomhoz, de örülnének, ha beilleszkednének. A másik oldalon, a szegregáció pártiak, akik viszont folyton a társadalmi egyenlőséglehetőségével kecsegtetik a cigányságot. Amit tudok az az, hogy a cigányság is emberekből áll. Alapvető joguk van a tanuláshoz, és a tudáshoz, a jobb, élhetőbb élethez.

Csak úgy érhetjük el a békét, és a nyugalmat Magyarországon, ha minden itt élő nemzetiséget, jobb szóhasználat lenne, hogy minden embert, egyenlőként kezelünk. Hangoztatták már ezeket a mondatokat nálam sokkal okosabb, idősebb, tapasztaltabb, és szakértőbb emberek is. De úgy érzem, mint én, a 2017-ben élő fiatalnak, szót kell emelnem az egyenlőség mellett, hogy lássák a cigányság ügye mellett kiállók, és az egész világ, hogy a cigányok érdekeinek képviselet nem fog eltűnni, megszűnni, még akkor sem, ha ennek az ügynek a legnagyobb képviselői már nem lesznek közöttünk. Tudniuk kell, hogy van, aki tovább vigye eszméiket, hitüket és örökségüket.

(A szövegben említett statisztikai adatok a 2011-es népszámlálás alapján lettek közölve..)